

Sobibor was voor Simon Soesan een blikseminslag

Door: Franklin ter Horst (Aangemaakt: 11 mei 2020) (Met dank aan Louis Godschalk voor het toesturen van dit artikel)

Uiteraard ben ik dankbaar. Dankbaar aan de geallieerden die een einde maakten aan de afslachting van mijn volk. Maar bevrijd zijn wij, de kinderen en kleinkinderen van de slachtoffers niet. Bevrijd zullen we ook nooit zijn. Het is onmogelijk je bevrijd te voelen wanneer je snapt dat het overgrote deel van de Nederlandse bevolking gewoon meedeed – of niets ertegen deed – met het verraden, verkopen, oppakken, transporteren en afslachten van mijn volk. Het is onmogelijk je bevrijd te voelen wanneer je snapt dat 337 familieleden van je beide ouders zijn afgeslacht. Het is onmogelijk je bevrijd te voelen, als je diverse concentratiekampen hebt bezocht, waar niet alleen het duivelse, niet alleen de verschrikkingen, maar vooral de menselijke aard van de moordenaars zo duidelijk naar voren komt: de planning, de uitvoering en, later, het verbergen van het bewijsmateriaal.

Razzia op het Jonas Daniël Meyerplein in Amsterdam. Screenshot YouTube

Sobibor was voor mij een blikseminslag. Ik heb heel wat kampen bezocht, heb heel wat gaskamers gezien, inclusief de crematoria waar vaak nog levenden in de ovens werden gegooid. Maar Sobibor versloeg alles, want dat was geen kamp. Er was onderdak voor “het personeel”, meer niet. Treinen kwamen aan, loosden hun “vracht” en reden achteruit snel weer weg om plaats te maken voor de volgende trein. De aangekomen...wat? mensen?, werden ter plaatse vergast. Wie het niet tot aan de gaskamers kon maken, werd in een grote, brandende kuil gegooid, vaak met rolstoel of krukken en al. In Sobibor brak ik.

Ik geef lezingen. Over Israel, over mijn familie en over Simon Caun, het broertje van mijn moeder, naar wie ik vernoemd ben, omdat ik precies dertig jaar na hem op dezelfde datum ben geboren. En als ernaar wordt gevraagd, dan geef ik antwoord: ik vergeef het niemand. Ik vergeef de ratten, die naar Londen vluchtten en zichzelf “regering” noemden niet. Ik vergeef het de NS niet, de politie niet, noch vergeef ik de burens uit de Dokstraat in Amsterdam niet, waar mijn ouders woonden, dat ze alle eigendommen jatten en niets teruggaven. Bevrijd zijn wij nooit, wij nabestaanden van de slachtoffers. Ik ging al vroeg naar Israel, omdat Nederland me gewoon “treife” aanvoelt. In Israel heb ik gediend in het leger, het eerste Joodse leger sinds bijna 2000 jaar en – naast de helden uit het Warschau-ghetto – de eerste georganiseerde Joodse terug-sla-groep sinds het jaar 70.

Slechts in Israel vond ik mijn persoonlijke bevrijding. Nee, de Sho’a zal me nooit loslaten, en ik verzeker mij dat onze kinderen en kleinkinderen dit trauma ook zullen hebben, want we kunnen en mogen nooit bevrijd zijn van dit verraad, deze georganiseerde roof en afslachting. En de reden is omdat het niet voorbij is. Nog steeds wil men ons vernietigen en nog steeds kunnen de bedenkers van onze vernietiging rekenen op hulp van globale organisaties en diverse regeringen, inclusief de huidige Nederlandse groep van ratten, die zich nog steeds regering noemen. Het Internationaal Hof in Den Haag neemt zonder blikken of blozen een verzoek aan van een terreurorganisatie, die het bloed van tienduizenden Israëli’s aan hun handen hebben, om te kijken of Israel, in haar verdediging tegen terreur, zich misschien misdragen heeft en niemand, niemand die zijn mond opent.

Simon Caun

Nee, we zijn niet bevrijd, we bevrijden onszelf. We moeten, zoals gewoonlijk, voor ons zelf zorgen, want niemand komt voor ons op. Op 4 mei zal ik twee minuten mijn smoel houden. Niks zeggen. Uit respect voor het handje vol Hollanders die echt iets tegen deze krankzinnigheid hebben gedaan. Ik denk dan aan de familie Snellen, uit Sevenum, die mijn ouders en vele anderen jaren verborgen en zo hun, wij hun kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen, het leven schonken. Ik denk aan mijn oom, David van Beetz, die als Jood terug vocht tijdens de bezetting en voor mij een held is en blijft. Ik kijk dan naar de foto’s van onze kinderen en kleinkinderen, allemaal veilig in Israel, allemaal Hebreeuws sprekend en allemaal gelukkig, en dank de

Almachtige voor mijn beslissing Nederland zo snel mogelijk te verlaten. Niemand van hen zal ooit weten wat hun vader of opa allemaal heeft mogen doen om de Staat Israel veilig te houden, en daar denk ik niet aan, daar praat ik niet over. Bevrijding voor mij is de Staat Israel. In Nederland beter bekend als de grootste Jodenstreek ooit. Klik [hier](#) voor andere artikelen van Simon Soesan.

Franklin ter Horst

Terug naar : [Inhoud](#)